

"Upean tunnelmallinen kirja alkaa verkkaan mutta kiihdyttää tahtiaan, kunnes saavuttaa loppuratkaisunsa rysäyksellä, joka saa lukijan ällistymään." THE GUARDIAN

KADONNUT MIES

LUONNONVOIMIEN KIRJOITTAJAN KOLMAS MENESTYSDEKKARI

JANE
HARPER

TAMMI

JANE HARPER:

Kuiva kausi (2016, suom. 2019)
Luonnonvoimat (2017, suom. 2020)
Kadonnut mies (2018, suom. 2021)

JANE HARPER

Kadonnut
mies

Suomentanut Mari Hallivuori

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Lost Man* ilmestyi Australiassa 2018.

Copyright © Jane Harper, 2018

Suomenkielinen laitos © Mari Hallivuori ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-2319-3

Petelle ja Charlottelle, rakkaudella

Prologi

Ylhäältä, etäältä katsottuna, ura muodosti hiekkaan ympyrän. Kehä oli kaikkea muuta kuin täydellinen; se leveni ja oheni eikä ollut täysin ehjä. Se ei myöskään ollut tyhjä.

Ympyrän keskellä oli hautakivi, joka oli sadan vuoden auringonpaisteen ja tuulessa lentävän hiekan hioma. Hautakivi oli metrin korkuinen ja seiso i edelleen suorassa. Se katsoi länteen, aavikolle, mikä tällä seudulla oli harvinaista. Länsi oli harvoin kenenkään ykkösvalinta.

Kiven alla lepäävän miehen nimi oli kauan sitten pyyhkiytynyt näkymättömiin, ja paikalliset – kuusikymmentäviisi ihmistä ja satatuhatta lehmää – tunsivat maamerkin yksinkertaisesti nimellä karjamiehen hauta. Kivi ei seissyt hautausmaalla; karjamies lepäsi niillä sijoilla, missä oli kuolnutkin, ja hän oli saanut maata yli vuosisadan ilman seuraa.

Jos liu'utti kättään kiven kuluneella pinnalla, painanteista saattoi erottaa päiväyksen rippeet. Ykkönen, kahdeksikko ja yhdeksän, ehkä – jokin vuosi 1890-luvulta. Vain kolme sanaa erottui paljain silmin. Ne oli kaiverrettu alemmas, missä ne olivat paremmin suojassa luonnonvoimilta. Tai ehkä ne oli alun alkaen hakattu syvemmälle kiveen; sanoilla oli enemmän painoarvoa kuin miehellä. Kivessä luki:

joka joutui hukkaan

Saattoi kulua kuukausia, jopa vuosi, ilman että paikalle sattui ainuttakaan ohikulkijaa, varsinkaan ketään, joka olisi pysähtynyt lukemaan liki sileäksi hioutunutta tekstiä tai katsomaan silmiään siristäen iltapäivän aurinkoon. Karjakaan ei viihtynyt tällä paikalla. Yksitoista kuukautta maa oli kitukasvuista hiekkaa ja loput vuodesta samean tulvaveden alla. Lehmät vaelsivat mieluummin ohi pohjoiseen, missä laitumet olivat vehmaammat ja puut antoivat suojaa.

Hauta oli siis enemmän aikaa yksin, ainoana seuranaan karja-aita, jossa oli ohutta vajeria kolmessa tasossa. Aita jatkui kaksitoista kilometriä itään päin tielle ja parisataa kilometriä länteen aavikolle, jossa horisontti oli niin tasainen, että maapallon kaarevuus oli miltei silmin havaittavissa. Kangastusten keskellä törrötti muutama piskuinen puu, jotka näyttivät leijuvan ilmassa olemattomien järvien yläpuolella.

Jossakin aidan pohjoispuolella oli maatila ja etelän puolella toinen. Rajanaapureiden välillä oli kolmen tunnin ajomatka. Idässä kulkeva maantie ei näkynyt haudalle. Jos sitä nyt saattoi tieksi sanoa. Joskus meni päiväkausia ilman että hiekkaan piirtynyttä ajorataa kulutti ainutkaan kulkuneuvo.

Ajoradan päässä sijaitseva Balamaran kaupunki – oikeastaan pelkkä pääkatu – palveli miten kuten hajallaan asuvaa joukkoa, jonka olisi koolle kutsuttuna voinut sulloa yhteen isoon huoneeseen. Tuhat viisisataa kilometriä linuntietä itään oli Brisbane ja rannikko.

Vuoden mittaan säännöllisin väliajoin ilma karjamiehen haudan yläpuolella pyöri helikopterin lapojen voimasta. Koneen pauhulla ja liikkeillä ohjattiin karjaa kulkemaan

välimatkoja, jotka kattaisivat pienen Euroopan valtion. Mutta nyt taivas kaartui yläpuolella laajana ja avoimena.

Myöhemmin – liian myöhään – paikan ylittäisi helikopteri, tarkoituksellisen matalalla ja hiljaa. Lentäjä huomaisi ensin auton, sen kuumun konepellin tuikkeen. Kauempana sijaitseva hauta kiinnittäisi hänen huomionsa sattumalta, sopivan laskeutumipaikan etsimisen lomassa.

Lentäjä ei näkisi hiekkaan piirtynyttä kehää. Hänen huomionsa kiinnittyisi punaisesta taustasta erottuvaan siniseen kankaaseen. Avoimena repsottavaan, osittain riisuttuun työpaitaan. Iltapäivälämpötilat olivat viime vuorokausina hiponeet neljääkymmentäviittä astetta. Iho paidan alla oli palanut karrelle.

Myöhemmin paikalle saapuvat näkisivät hiekkaan piirtyneen, levenevän ja ohenevan uran ja tuijottaisivat horisonttiin yrittäen karistaa mielestään sen, miten ura oli syntynyt.

Hautakivi heitti maahan pienen varjon. Musta laikku oli silmänkantamattomiin ainoa suoja auringolta, ja sen koko vuoroin suureni ja pieneni, kun varjo kiersi kiveä aurinkokellon viisarin lailla. Mies oli alkuun kontannut, sitten raahannut itseään varjon tahtiin. Hän oli yrittänyt mahtua siihen, väännellyt kehoaan epätoivon vallassa, potkinut ja kuopinut maata peloissaan ja janoissaan.

Yö oli tuonut hetken helpotuksen. Aamun valjetessa kammottava kehän kiertäminen oli jatkunut jälleen. Toisena päivänä se oli loppunut ennen aikojaan aurinگون kivutessa kohti keskitaivasta. Mies oli kyllä yrittänyt kaikkensa. Hän oli jahdannut varjoa niin pitkään kuin oli kyennyt.

Hiekkaan oli piirtynyt melkein täysi kierros. Vähän vaille vuorokauden mittainen. Ja lopulta, pitkän odotuksen jäl-

keen, karjamies sai seuralaisen, kun maapallo pyöri ja varjo
jatkoivat matkaa yksikseen. Mies makasi liikkumatta hiekassa
hautakiven juurella armottoman taivaan alla.

1. luku

Nathan Bright ei ensin nähnyt mitään, sitten kaikki tuli kerralla näkyviin.

Hän oli ohittanut kukkulan huipun, pidellyt töyssyisessä maastossa tempoilevaa auton rattia kaksin käsin, ja yhtäkkiä näky oli hänen edessään. Se erottui selkeästi, vaikka olikin kilometrien päässä, ja sai painua hänen verkkokalvoilleen aivan liian monen minuutin ajan välimatkan pienentyessä. Hän vilkaisi viereensä etupenkille.

”Älä katso”, hänen olisi tehnyt mieli sanoa, mutta hän antoi olla. Ei se olisi mitään auttanut. Näystä oli mahdollista irrottaa katsettaan.

Hän pysäytti kuitenkin auton kauemmas aidasta kuin olisi ollut välttämätöntä. Hän veti käsijarrun päälle ja jätti moottorin ja ilmastoinnin hurisemaan. Ne protestoivat Queenslandin joulukuista kuumuutta vastaan vinkumalla riitasointuisesti.

”Pysy autossa”, hän sanoi.

”Mutta –”

Vastalause jäi kesken, kun Nathan paiskasi oven kiinni. Hän käveli aidalle ja raotti kahta ylintä vaijeria sen verran, että pääsi pujahtamaan niiden välistä omalta puoleltaan veljensä maille.

Karjamiehen haudan vieressä seisoi tyhjäkäynnillä maastoauto, jonka ilmastointilaite oli epäilemättä myös säädetty puhaltamaan täysillä. Nathan oli päässyt aidan toiselle puolelle, kun kuljettajan puoleinen ovi aukesi ja hänen pikkuveljensä astui ulos.

”Terve”, Bub huikkasi, kun Nathan oli riittävän lähellä kuullakseen.

”Terve.”

He kohtasivat hautakiven luona. Nathan tiesi, että hänen olisi lopulta laskettava katseensa. Hän lykkäsi väistämätöntä vielä hetken ja alkoi puhua.

”Milloin sinä –” Hän kuuli jonkun liikkuvan takanaan ja kääntyi sormi pystyssä. ”Pysy siellä hemmetin autossa!” Hän joutui huutamaan, että sai äänensä kantamaan riittävän kauas, ja sanat kuulostivat tylymmiltä kuin oli tarkoitus. Hän yritti uudemman kerran. ”Pysy autossa.”

Parannus ei ollut huomattava, mutta tällä kertaa hänen poikansa sentään totteli.

”Unohdin, että olet Xanderin kanssa”, Bub sanoi.

”Jep.” Nathan odotti, että kuuli auton oven sulkeutuvan. Hän erotti tuulilasin läpi Xanderin ääriviivat; kuusitoistavuotias, nyt jo enemmän mies kuin poika. Hän kääntyi takaisin katsomaan veljeään. Vain sitä, joka seisoi hänen edessään. Veljessarjan kolmas, keskimäinen Cameron Bright, makasi heidän jaloissaan hautakiven juurella. Hänet oli luojan kiitos peitetty haalistuneella pressulla.

Nathan yritti uudestaan. ”Oletko ollut täällä pitkään?”

Bub mietti hetken vastaustaan, niin kuin hänellä usein oli tapana. Hatun lieri peitti katseen osittain, ja puheen tahti oli hieman keskivertoa verkkaisempi. ”Tulin eilen illalla, vähän ennen kuin pimeä laskeutui.”

”Eikö Harry-setä tule?”

Taas tauko, ja sen jälkeen pään pudistus.

”Missä hän on? Jäikö hän äidin kanssa kotiin?”

”Ja Ilsen ja tyttöjen”, Bub sanoi. ”Hän tarjoutui lähtemään tänne, mutta sanoin, että sinä olet tulossa.”

”Hyvä, että joku on äidin kanssa. Oliko täällä mitään ongelmia?” Nathan katsahti viimein myytyä jalkojensa juuressa.

”Dingojako tarkoitat?”

”Niin.” Tietenkin. Mitä muutakaan? Vaihtoehdot olivat vähissä täälläpäin.

”Jouduin ampumaan pari laukausta.” Bub rapsutti solisluutaan, ja Nathan näki hänen Etelän risti -tatuointinsa läntisen tähden sakaran. ”Mutta ei sen kummempaa.”

”Hyvä. Selvä juttu.” Nathan huomasi tutun turhautumisen tunteen, jonka Bubin kanssa keskusteleminen herätti. Hän huomasi toivovansa, että Cameron olisi paikalla välimiehenä, ja hänen rintaansa puristi. Hän pakotti itsensä vetämään syvään henkeä, kuuma ilma poltti hänen kurkkuun ja keuhkojaan. Tämä ei ollut helppoa kenellekään.

Bubin silmät verestivät, ja hänen sänkisillä kasvoillaan oli yhtä järkyttynyt ilme kuin Nathan oletti itselläänkin olevan. Heissä oli tiettyä yhdennäköisyyttä, mutta ei kovin paljon. Sen havaitsi selvemmin, kun vertasi keskimmaiseen, Cameroniin, joka yhdisti heitä useammallakin tavalla. Bub näytti väsyneeltä ja, kuten nykyään aina, vanhemmalta kuin Nathan muisti. Heillä oli kaksitoista vuotta ikäeroa, ja Nathan huomasi edelleen hämmästelevänsä sitä, että hänen pikkuveljensä lähestyi kolmeakymppiä eikä enää kulkenut vaipoissa.

Nathan kyykistyi pressun viereen. Sään haalistama suojaite oli pingotettu ruumiin päälle tiiviiksi paketiksi kuin aluslakana.

”Oletko vilkaissut?”

”En. Kiellettiin koskemasta mihinkään.”

Nathan ei uskonut veljeään. Se johtui Bubin äänensävystä tai ehkä siitä, miten peite oli aseteltu yläpäästä. Ja kuinka ollakaan, kun hän oli aikeissa tarttua pressuun, Bub karautti kurkkuaan.

”Älä, Nate. Se ei ole kaunis näky.”

Bub oli aina ollut surkea valehtelija. Nathan veti kätensä pois ja nousi pystyyn. ”Mitä hänelle tapahtui?”

”En minä tiedä. En sen enempää kuin mitä kerroin radiossa.”

”Minulta jäi osa kuulematta.” Nathan väisti Bubin katsetta.

Bub liikahti. ”Muistaakseni lupasit äidille, että pidät radion päällä.”

Nathan ei vastannut, ja Bub antoi asian olla. Nathan katsahti aidan yli omille mailleen. Hän näki Xanderin liikehtivän levottomasti auton etupenkillä. He olivat kulkeneet viikon ajan tilan etelärajaan, työskennelleet päivät ja leiriytyneet yöksi. He olivat olleet lopettelemassa töitä edellisenä iltana, kun heidän ylitseen oli lentänyt helikopteri. Musta lintu indigonsinisellä taivaalla, jonka väri oli syvenemässä.

”Miksi tuo on näin myöhään liikkeellä?” Xander oli sanonut tiirailien ylös. Nathan ei ollut vastannut. Yöleno. Vaarallista ja pahaenteistä. Jokin oli vialla. He olivat panneet radion päälle, mutta siinä vaiheessa oli ollut jo myöhäistä.

Nathan katsoi nyt Bubiin. ”Ehdin kuulla kaiken tarvittavan. En vain silti ymmärrä.”

Bubin ajelematon leuka värähti. *Tervetuloa kerhoon.* ”En minä tiedä, mitä tapahtui”, hän sanoi uudelleen.

”Kerro nyt kuitenkin se, mitä tiedät.”

Nathan yritti hillitä kärsimättömyyttään. Hän oli puhunut Bubin kanssa radion välityksellä lyhyesti edellisiltana, pimeään laskeuduttua, kertoakseen että lähtisi ajamaan paikalle heti aamun valjettua. Hänen päänsä oli ollut täynnä kysymyksiä, mutta hän oli jättänyt ne esittämättä. Kanava oli avoin, ja kuka tahansa pystyi tulemaan taajuudelle.

”Mihin aikaan Cam lähti kotoa?” Nathan auttoi veljeään pääsemään alkuun.

”Toissa päivänä, aamulla, Harryn mukaan. Kahdeksan maissa.”

”Keskiviikkona siis.”

”Niin kai. En itse ollut paikalla näkemässä, koska olin lähtenyt jo tiistaina.”

”Minne?”

”Kävin pohjoisaitauksilla tarkistamassa vesikaivot. Minun oli tarkoitus yöpyä siellä ja ajaa keskiviikkona Lehmann’s Hillille tapaamaan Camia.”

”Miksi?”

”Meidän piti korjata tukiaseman antennimastoa.”

Cam olisi saanut korjata sen, Nathan ajatteli. Bub olisi todennäköisesti vain ojennellut työkaluja. Ja tuonut turvaa. Lehmann’s Hill oli tilan länsireunalla, neljän tunnin ajomatkan päässä kotoa. Jos tukiasema ei toiminut, niin ei myöskään radioyhteys.

”Mikä meni vikaan?” Nathan sanoi.

Bub tuijotti pressua. ”Tulin vähän myöhässä. Meidän piti tavata yhden aikaan, mutta minä jäin jumiin matkalla. Pääsin perille kukkulalle vasta pari tuntia myöhemmin.”

Nathan odotti vaiti.

”Camia ei näkynyt”, Bub jatkoi. ”Ajattelin, että ehkä hän oli ehtinyt jo lähteä, mutta kun tukiasema ei edelleenkaan toiminut, totesin, että tuskinpa. Huhuilin radiossa,

mutta hän ei tullut kantama-alueelle. Odottelin hetken ja lähdin sitten ajamaan tielle päin. Ajattelin, että hän tulisi vastaan.”

”Mutta ei tullut.”

”Ei. Ja radio pysyi edelleen hiljaisena.” Bub kurtisti kulmiaan. ”Ajelin tunnin verran, mutta kun en vielä ollut päässyt tielle, oli pakko pysähtyä. Alkoi hämärtää, ymmärrät varmaan.”

Bubin silmät hakivat vahvistusta hatun lierin alta, ja Nathan nyökkäsi.

”Eipä siinä ollut muuta tehtävissä.” Se oli totta. Yö oli sysimusta Lehmann’s Hillin seutuvilla. Pimeässä olisi ollut vain ajan kysymys, että auto olisi törmännyt joko kiveen tai lehmään tai pyörähtänyt ympäri. Ja Nathanin molemmat veljet makaisivat nyt pressun alla.

”Mutta olit vähän huolissasi, niinkö?” Nathan kysyi, vaikka tiesi jo, mitä saisi vastaukseksi.

Bub kohautti olkiaan. ”Olin ja en ollut. Ymmärrät varmaan.”

”Niin.” Nathan ymmärsi hyvin. He asuivat paikassa, joka oli monella tapaa äärimmäinen. Täällä kenen tahansa tilanne saattoi muuttua hetkessä hyvästä huonoksi. Ääripäiden välillä oli hyvin vähän vaihtoehtoja. Eikä Cam ollut mikään satunnainen matkailija. Hän osasi pitää huolta itsestään ja olisi saattanut hyvin olla puolen tunnin ajomatkan päässä, pimeässä ja radion kantaman ulkopuolella lokoisasti nukkumateltassaan siemailemassa takakontin jääkaapista kaivamaansa olutta. Tai sitten ei.

”Radiossa ei ollut ketään linjoilla”, Bub sanoi. ”Eihän täällä ketään liiku tähän aikaan vuodesta, ja nyt kun tukiasema oli pois pelistä –” Bub tuhahti turhautuneena.

”Mitä sinä sitten teit?”

”Jatkoin matkaa, kun aamu valkeni, mutta kesti silti pitkään ennen kuin kukaan vastasi.”

”Miten pitkään?”

”Vaikea sanoa.” Bub epäröi hetken. ”Olin ajanut ehkä puolisen tuntia tielle ja toiset puoli tuntia siitä eteenpäin. Ja sittenkin tavoitin vain pari Athertonin tilan harjoittelijaa. Kesti ikuisuuden, että ne idiootit saivat otettua yhteyden esimieheensä.”

”Athertoniin palkataan aina pölvästejä”, Nathan sanoi miettien koillisrajalla sijaitsevaa naapuria. Tilukset kattoivat miljoonakaupunki Sydneyn verran maata. Työntekijät olivat tosiaan pölvästejä, mutta se oli silti paras paikka saada yhteys toiseen ihmiseen niillä main. ”Tekivätkö he hälytyksen?”

”Tekivät, mutta siinä vaiheessa...” Bub hiljeni.

Siinä vaiheessa kukaan ei ollut nähnyt heidän veljeään tai kuullut hänestä suunnilleen vuorokauteen, Nathan laski mielessään. Hätä oli jo suuri ennen kuin etsintä oli edes päässyt alkamaan. Kaikille alueen maataloille ilmoitettiin asianmukaisesti, ja jokainen kynnelle kykenevä riensi auttamaan. Kynnelle kykeneviä vain oli täällä valittavan vähän ja harvassa, ja riennettävä matka oli pitkä.

”Helikopteristako hänet havaittiin?”

”Niin”, Bub sanoi. ”Sitten lopulta.”

”Oliko lentäjä sinun tuttuasi?”

”Ei, joku urakoitsija Adelaiden suunnasta. Oli Athertonin laiturilla sesonkitöissä. Poliisi sai häneen radioyhteyden ja käski tekemään tarkistuslennon teiden ympäristössä.”

”Glenn?”

”Ei. Se oli joku muu. Hätäkeskuksesta tai jostakin.”

”Aivan”, Nathan sanoi. Oli onnekas sattuma, että lentäjä oli ylipäättään löytänyt Cameronin. Karjamiehen hauta

oli kahdensadan kilometrin päässä Lehmann's Hillistä ja alueesta, jolle etsinnät keskittyivät. "Mihin aikaan lentäjä ilmoitti löydöstään?"

"Kolmen paikkeilla, kun porukka ei ollut vielä edes ehtinyt Lehmann's Hilliin. Minä ja Harry olimme lähimpänä, mutta Harryllä olisi ollut tunnin pidempi ajomatka, joten minä sanoin, että voin tulla tänne."

"Oliko Cam siis jo kuollut?"

"Niin se lentäjä sanoi. Oli ilmeisesti ollut kuolleena jo pari tuntia. Poliisi ohjeisti häntä radion välityksellä varmistamaan asian." Bub irvisti. "Minä tulin tänne vähän ennen auringonlaskua. Tyyppi oli peitelty Camin ohjeiden mukaan ja halusi päästä saman tien lähtemään. Jos olisi ehtinyt tulla pimeä, hän olisi joutunut yöpymään täällä."

Ymmärrettävää, Nathan ajatteli. Ei hänkään olisi halunnut jäädä tänne yöksi. Hänestä tuntui ikävältä, että tehtävä oli langennut Bubilte.

"Jos Cam oli sopinut sinun kanssasi, että tapaisitte Lehmann's Hillissä, mitä hän täällä teki?"

"En tiedä. Harryn mukaan hän oli kirjoittanut päiväriin, että lähtee Lehmann'siin."

"Lukiko siellä muuta?"

"Ei Harry ainakaan maininnut."

Nathan mietti päiväriä. Hän tiesi, että sen paikka oli puhelimen vieressä työhuoneessa, talossa, jonka oli aikoinaan omistanut heidän isänsä ja joka oli sittemmin siirtynyt Cameronille. Nuoruudessaan Nathan oli itsekin tehnyt siihen usein kirjauksia. Usein hän oli myös jättänyt kirjat tekemättä, muistamattomuuttaan tai välinpitämättömyyttään, tai koska ei ollut halunnut kertoa, minne oli menossa, tai ei ollut löytänyt kynää.

Nathan tunsi auringon paahteen niskassaan ja vilkaisi kelloaan. Digitaalinen näyttö oli punertavan hiekkapölyn peitossa, ja hän pyyhkäisi sitä peukalollaan.

”Mihin aikaan he ovat tulossa?” Nathan viittasi poliisiin ja sairaanhoitajaan. Siis kahteen nimenomaiseen ihmiseen. Kummallakin tehtävällä oli vain yksi hoitaja. Sen suurempaa tiimiä ei tänne takamaille liennyt.

”En ole varma. Ovat kuitenkin matkalla.”

Odotus saattaisi silti olla pitkä. Nathan katsoi taas pressun peittämää myttyä. Hiekkaan piirrynyttä uraa.

”Näyttikö Cam loukkaantuneelta?”

”Ei vaikuttanut siltä. En ainakaan huomannut mitään. Palaneelta ja kuivuneelta vain.” Bub katsoi alaspäin ja kosketti hiekkaan piirryneen ympyrän kehää kengänkärjellään. Kumpikaan veljeksistä ei puhunut kehästä. He tiesivät molemmat, mitä se merkitsi. He olivat nähneet kuolevien eläinten jäljiltä samanlaisia. Nathanin mieleen juolahti ajatus, ja hän katsoi ympärilleen.

”Missä hänen kaikki tavaransa ovat?”

”Hattu on pressun alla. Muuta hänellä ei ollut mukana.”

”Eikö mitään muuta?”

”Ei lentäjän mukaan. Hänen käskettiin tutkia alue ja ottaa kuvia. Ei kuulemma nähnyt mitään lähimailla.”

”Mutta –” Nathan antoi katseensa kiertää ympäristöä uudemman kerran. ”Eikö hänellä ollut *yhtään mitään*? Edes tyhjää vesipulloa?”

”Ei ilmeisesti.”

”Tutkitko kaikki paikat?”

”Voit tutkia itse. On sinullakin silmät päässä.”

”Mutta –”

”En minä tiedä, usko jo. Ei minulla ole vastauksia. Lakkaa kyselemästä.”

”Okei, okei.” Nathan veti syvään henkeä. ”Mutta luulin, että lentäjä löysi Camin auton.”

”Niin löysi.”

”No missä se sitten on?” Tällä kertaa hän ei vaivautunut peittelemään turhautumistaan. *Lehmilläkin on selkeämpi ulosanti kuin Bubilla*, kuten heidän isällään oli ollut tapana sanoa.

”Tien lähellä.”

Nathan tuijotti veljeään. ”Minkä tien?”

”Eihän niitä ole kuin yksi. Meidän tiemme. Tällä puolen rajaa, vähän matkaa pohjoiseen sinun karjaporttisi jälkeen. Olisit kuunnellut radiota, hitto soikoon.”

”Mahdotonta. Sinnehän on kymmenen kilometriä matkaa.”

”Kahdeksan ehkä, mutta niin.”

Hiljaisuus venyi pitkäksi. Aurinko paistoi keskitaivaalta, ja hautakiven heittäjä varjo oli kutistunut lähes olemattomaksi.

”Jättikö Cam autonsa sinne?” Nathanista tuntui kuin maa olisi keikahtanut hienoisesti hänen jalkojensa alla. Hän näki pikkuveljensä ilmeen ja pudisti päätään. ”Anteeksi, ymmärrän, että sinä et tiedä, mutta –”

Hän katsoi veljensä selän takana levittäytyvää pitkää horisonttia. Ainoa havaittava liike tuli Bubin rintakehästä, joka nousi ja laski hänen hengityksensä mukana.

”Oletko käynyt katsomassa hänen autoaan?” Nathan kysyi viimein.

”En.”

Tällä kertaa hän ei valehdellut, Nathan ajatteli. Hän vilkaisi olkansa yli. Xanderin hahmo kyhjötti paikallaan autossa.

”Lähdetään.”

2. luku

Matkaa kertyi loppujen lopuksi yhdeksän kilometriä.

Nathanin oma neliveto oli aidan väärällä puolella, joten hän oli pujahtanut vaijerien välistä takaisin ja avannut matkustajan puolen etuoven. Xander oli katsonut häneen sen näköisenä, että aikoi kysyä jotakin. Nathan oli nostanut kätensä pystyyn torjuvasti.

”Kerron myöhemmin. Tulehan. Lähdetään etsimään Cam-sedän auto.”

”Etsimään? Missä se on?” Xanderin otsa kurtistui. Pojan siisti yksityiskoululaisen kampauss näytti hieman ylikasvaneelta viikon työrupeaman jälkeen, ja parransänki leuassa sai hänet näyttämään ikäistään vanhemmalta.

”Jossakin tien lähellä. Mennään Bubin kyydillä.”

”Tarkoitatko siis, että se on *teidän* tienne lähellä?”

”Kuulemma.”

”Mitä ihmettä?”

”En minä tiedä. Selvitellään.”

Xanderin suu aukesi ja sulkeutui jälleen, ja hän laskeutui autosta sanomatta sen enempää. Poika tuli Nathanin perässä aidan toiselle puolelle, vilkaisi kerran pressua ja käveli Bubin autolle kiertäen setänsä ruumiin kunnioittavan etäisyyden päästä.

”Hei, Bub.”

”Terve, pikkukaveri. Et olekaan enää niin pikkuinen.”

”Enpä taida olla.”

”Mitä Brisbaneen kuuluu?”

Nathan huomasi poikansa miettivän hetken. *Parempaa kuin tänne*, oli selvästikin vastaus.

”Ihan hyvää, kiitos kysymästä”, Xander tyytyi kuitenkin sanomaan. ”Olen pahoillani Cameronin kuolemasta.”

”Eihän se sinun syysi ollut.” Bub avasi auton oven. ”Hyp-pää kyytiin.”

Xanderin katse kiinnittyi hautaan. ”Voimmeko me vain...”

”Mitä?” Bub istui jo kuljettajan paikalla.

”Jätämmekö me hänet noin?”

”Ruumiiseen ei saa koskea.”

Xander näytti tyrmistyneeltä. ”En minä aikonut koskea siihen. Häneen. Mietin vain, pitäisikö jonkun meistä –” Bubin tyhjä katse sai pojan vaikenemaan kesken lauseen. ”Antaa olla.”

Nathan näki, miten Xanderin kaupunkilainen herkkyyso-loisti paljaana kuin vaaleanpunainen iho. Poika oli älykkäiden keskustelujen, erikoiskahvien ja aamu-uutisten hellästi hioma. Häntä ei ollut muovattu taltalla ja hiekkapaperilla kovapintaiseksi. Xander ajatteli ennen kuin avasi suunsa eikä toiminut harkitsematta. Yleensä se ei ollut huono asia, Nathan ajatteli. Mutta riippui, missä oltiin. Nathan avasi auton oven.

”En usko, että tässä on mitään ongelmaa.” Hän kipusi sisään. ”Lähdetään.”

Xander ei näyttänyt vakuuttuneelta mutta asettui takapenkille mukisematta. Auton sisällä oli viileää ja hämärää. Radio lepäsi vaiti telineessään.

HITAASTI RUUVIA KIRISTÄVÄ PERHEDRAAMA AUSTRALIAN TAPPAVAN AURINGON ALLA

Brightin veljesten tilukset kattavat valtavan alan maata porottavan kuumassa Queenslandissa. Veljeksistä kaksi, Nathan ja Bub, kohtaavat pitkän ajan jälkeen autiomaassa tiluksia erottavalla aidalla. Kolmas veli, Cameron, makaa maassa kuolleena. Mikä sai hänet lähtemään hengenvaaralliseen kuumuuteen ilman vettä ja suojaa? Perhe ja poliisi tuntuvat uskovan itsemurhaan, mutta Nathan ei saa epäilyksiä ravistettua mielestään. Tunsiko hän lopulta veljeään lainkaan? Harperin parhaana pidetty trilleri pureutuu pinnan alla kyteviin salaisuuksiin eristäytyneessä, vihamielisessä ympäristössä.

”Tiukasti punottu mysteeri... uskottava kuva siitä, mitä eristys tekee vahvimmallekin meistä. Pieni mestariteos.”

DAILY MAIL

	 9 789520 423193	
www.tammi.fi	84.2	ISBN 978-952-04-2319-3

Alkuperäiskansi: MDCN Creative
Kannen valokuvat: Getty Images